

СИЛНИЯТЪ ИВАНЪ

Една майка имаше единъ едничъкъ синъ. За да бжде постоянно при нея, тя не го пращаше на училище, ами го занимаваше сама въ кжщи. Но при нея той можа да научи само

„Отче нашъ“ и то не тъй, както трѣбва. Тия занимания бѣха твърде досадни за Ивана, за това той гледаше съ друго да се развлича. Бѣгаше отъ кжщи, скиташе се съ другари изъ полето и си правѣше шеги съ селянитѣ. Разбира се, не винаги минаваше безъ бой, но Иванъ пакъ не се отказваше отъ палавинитѣ си. Така живѣ, докато навърши четиренадесетъ години. Вече трѣбваше да се откаже отъ глупоститѣ си, защото бѣше станалъ голѣмъ и силенъ. А и майка му не можеше да го издържа по-нататъкъ: Затова тя го накара да си търси хлѣба изъ селото. Понеже бѣше силенъ

и много работа можеше да свърши, селянитѣ го дирѣха, но винаги намръщваха лица, когато трѣбваше да го нахранятъ. Иванъ ядѣше много повече, отколкото може да се помисли. Най-сетне селянитѣ посъветваха майка му да го даде на работа тамъ, гдето могатъ да го изхранятъ.

Следъ дълго дирене, Иванъ се пазари на работа при единъ селянинъ отъ едно съседно село. При него той получаваше повече работа, а по-малко храна. Това никакъ не му хареса. И, недоволенъ, еднѣжъ той си прибра нѣщата и се махна. Селянитѣ отъ тѣхното село опулиха очи, като го видѣха. На неговитѣ запитвания за работа, отговаряха: „Азъ нѣмамъ такава; иди при съседа, той ще ти даде и работа, и хлѣбъ“. Накрай се съжали единъ и му обеща да му даде толкова жито, колкото може да носи на гърба си, ако му овършее всичкитѣ снопи. Иванъ ги овърша за една недѣля. Когато